

Otkrivenje Isusa Krista - Broj dva

Savezna imena

Jeff Pippenger

2023-08-10

U prethodne sam članke unio mnogo toga nastojeći na početku iznijeti neka osnovna polazišta. Sada ću se nastojati usredotočiti više na predmet o kojem je riječ. Hvala vam na strpljenju.

Od samoga početka Bog je nastojao povećati naše razumijevanje o tome tko i što On jest. U tom je djelu upotrijebio nekoliko načina kako bi ljudima pomogao razumjeti ono što je o Njemu objavljeno, a jedan od tih načina jest Njegova uporaba „imena“, kako mnogih imena danih Bogu u Svetome pismu, tako i imena danih Njegovim izabranim predstavnicima. On bira predstavnike zla i dobra.

On se također poslužio dispencacijskim promjenama svojega izabranog saveznog naroda kako bi tijekom povijesti postupno uvećavao razumijevanje svojega karaktera. Stoga povijesti saveznih dispencacijskih promjena na različite načine također govore o uvećavanju istine o njegovu karakteru i naravi.

Ako pristupimo prvom poglavlju Otkrivenja kao uvodu i ključu za sljedeća poglavlja, u početnom poglavlju nalazimo određene istine koje utječu na ostatak knjige. Jedna od tih istina odnosi se na to tko je Isus Krist, a ne samo na činjenicu da je On Alfa i Omega. Ako je neka istina izložena u prvom poglavlju Otkrivenja, onda je ona zasigurno kušajuća sadašnja istina za posljednji naraštaj, pri čemu je posljednji naraštaj „izabrani naraštaj“ koji je prepoznao Petar.

Jedno od obilježja Kristova karaktera koje smo istraživali jest da Krist prepoznaje početak od svršetka. Vrijeme kada je Krist potvrdio Savez s mnogima za jedan tjedan predstavlja saveznu promjenu razdoblja iz doslovnog u duhovni Izrael. Promjene razdoblja koje su prepoznate u Svetome pismu, a koje sve govore o porastu spoznaje o karakteru i biću Kristovu, bile su Abram, Izak, Jakov, Josip, Mojsije, Krist, William Miller i sto četrdeset i četiri tisuće. Postoji još jedna linija promjena razdoblja koja je položena preko te linije i koja prepoznaje sedam razdoblja Božje crkve, predstavljene sa sedam crkava iz Otkrivenja dva i tri, ali njih se još nećemo doticati. Postojala je promjena razdoblja s Adamom i Evom, predstavljena stanjem prije njihova pada i nakon njihova pada, te, naravno, promjena razdoblja iz vremena prije Potopa u vrijeme nakon Potopa u Noino doba. Sve te linije pridonose svjetlu kojim se bavimo, ali sada se usredotočujemo na izabrani narod.

Kad je Krist započeo svoju službu na početku savezničkog tjedna, bio je kršten.

A Isus, pošto se krstio, odmah iziđe iz vode; i gle, otvoriše mu se nebesa, te ugleda Duha Božjega gdje silazi kao golub i spušta se na nj. I gle, glas s nebesa govoraše: Ovo je Sin moj ljubljeni, koji mi je po volji. Matej 3:16, 17.

Prve Božje riječi, dok je Isus izlazio iz vode, započinjući tako saveznički tjedan, bile su Očeva objava da je Isus Sin Božji. Ako razumijemo „pravilo prvoga spomena“, ta je činjenica snažna. Ako ga ne razumijemo, onda i ne toliko.

U početku stvori Bog nebo i zemlju. A zemlja bijaše bez oblića i pusta; i tama bijaše nad licem bezdana. I Duh Božji lebdio je nad licem voda. Postanak 1,1.2.

Kao i u Postanku, u obredu pomazanja prepoznaju se tri osobe Božanstva.

Istina da je Isus bio Sin Božji, Sin Davidov i Sin Čovječji redovito je uznemirivala pismoznance i farizeje tijekom sljedeće tri i pol godine. Isus je proročki pri svome krštenju od Isusa postao Isus Krist. Kada je Isus bio kršten, postao je „Krist“, što znači „Pomazanik“ i što je na hebrejskom riječ „Mesija“. A Hebreji su, dakako, očekivali Mesiju i znali su da će on biti Sin Davidov. Kada je bio „pomazan“ da započne najsvetije tri i pol godine zemaljske povijesti, vidio je Duha Svetoga kako silazi i čuo svojega Oca kako govori.

Bila je to vrlo duboka pomazbena ceremonija na kojoj je poruka što je o Njemu i Njegovu djelu bila proglašena glasila: „On bijaše Sin Božji“. Još uznemirujuće za Židove nije bilo samo to što je On bio Sin Božji, nego i to što je tvrdio da je, kao Sin Božji — zapravo Bog. Židovi nikako nisu mogli prihvatiti ono što su smatrali tako bogohulnom tvrdnjom! Dilema za Židove jest Abrahamova dilema — jer Abraham je bio otac Židova, otac Saveza, a također i simbol vjere potrebne za držanje uvjeta Saveza.

Abrahamov prikaz vjere nužne za stupanje u saveznički odnos s Bogom zahtijeva da vaša vjera bude iskušana. Abrahamova kušnja, koja je trebala pokazati je li njegova vjera stvarna ili se radi o drskoj preuzetnosti, počivala je na tome hoće li slijediti Božju riječ — čak i ako se činilo da proturječi Božjoj prethodnoj riječi. Abraham je znao da je ljudska žrtva ubojstvo i da predstavlja idolopokloničke običaje idolopokloničkih naroda među kojima je tada živio. Pismoznanci i farizeji znali su iz svoje savezničke povijesti od samoga početka da je Bog samo jedan Bog, a također su znali da Isus tvrdi da je drugi Bog. Oni su bili stavljeni na kušnju svojom konačnom kušnjom.

Čuj, Izraele: Gospodin, Bog naš, jedan je Gospodin. Ponovljeni zakon 6,4.

U povijesti u kojoj je Mojsije zabilježio prethodni redak, Bog je već bio rekao Mojsiju da od toga trenutka treba biti poznat kao Jehova. Više nije trebao biti samo Gospodin Bog Svemogući, nego je od tada nadalje trebao biti poznat kao Jehova. Upravo u toj povijesti, u kojoj još više uzvisuje razumijevanje svojega karaktera kako je predstavljen njegovim imenima, On također izričito obznanjuje drevnom Izraelu da je Bog jedan Bog. Što su Židovi iz Kristova vremena trebali misliti?

Kasnije u svojoj službi, kada je ona dosegla vrhunac u Trijumfalnom ulasku u Jeruzalem, Židovi su ponovno zapanjeni što Isus dopušta djeci da pjevaju Njegovu hvalu.

A mnoštvo koje je išlo pred njim i koje je išlo za njim vikaše govoreći: Hosana Sinu Davidovu! Blagoslovljen koji dolazi u ime Gospodnje! Hosana na visini! Matej 21,9.

Stih pjesme koji je farizeje dovodio do ludila bio je onaj dio koji je Isusa označavao kao Sina Davidova te ujedno potvrđivao da je Sin Davidov ime Gospodnje. Na početku njegove službe, pri slavlom ulasku i, naravno, na križu, prijepor uključuje uznemirenost zbog Isusova imena.

Tada rekoše židovski veliki svećenici Pilatu: Ne piši: Kralj židovski, nego da je on rekao: Ja sam kralj židovski. Ivan 19,21.

Naravno, bilo bi u biti ispravno da je Pilat izmijenio natpis tako da glasi: „Ja jesam, kralj židovski“, jer „Ja jesam“ bijaše ime koje je Isus opetovano primjenjivao na samoga sebe. Naravno, primijeniti takvu pogrešnu logiku kako bi se izmijenila Božja Riječ, osobito kada je riječ o izvještaju o križu, nešto je što ljudi nikada ne bi učinili, zar ne? Isus je bio „kralj židovski“, ali je također bio i „Ja jesam“, pa je izjava „Ja jesam, kralj židovski“ u određenom smislu točna, ali to nije poanta.

Od početka, kroz sredinu pa sve do kraja tih tri i pol godina, njegovo je ime bilo točka uznemirenja. Mnogo je toga što treba razumjeti o nizu saveznih imena, no ovdje želim pokazati da se na kraju drevnoga Izraela, u židovskoj crkvi, dogodilo potresanje koje je bilo povezano s Kristovim imenom. Kao Sin Davidov, posjedovao je vjerodajnice da bude Mesija; kao Sin Božji (u smislu da je također Bog) i kao Sin Čovječji, Isus je pred izabrani narod postavio golem ispit. Kako je ovaj čovjek mogao tvrditi da je Bog, a također i Božji Sin, kada je Mojsije na početku njihove savezničke povijesti bio tako izričit o tome da je Bog jedan Bog?

Ipak, to je bila svrha Kristova hoda među ljudima. Bog je bio u Njemu, pomirujući ljude sa sobom, a to je činio dopuštajući ljudima da vide Isusa, koji je jasno i izravno učio da, ako ste vidjeli Njega — vidjeli ste Oca. Ova povijest predstavlja završetak doslovnoga Izraela kao Božjega izabranog naroda, a na početku se vodio spor obilježen pitanjem tko je Bog i što je Bog.

A faraon reče: Tko je Jahve da poslušam njegov glas i pustim Izraela? Ne poznajem Jahvu i neću pustiti Izraela. Izlazak 5,2.

Faraon ne izražava samo simbol ateističkog prkosa protiv spoznaje Boga, nego također izražava i egipatsko razumijevanje o Bogu Abrahamovu. I Gospodin je više puta rekao da su Njegova čudesna djela u Egiptu bila zato da čovječanstvu omoguće upoznati tko je On. Povijest početka doslovnog Izraela kao Božjega izabranog naroda predstavlja prasku svršetka.

U objema povijestima postoji nedostatak razumijevanja o tome tko je i što je Bog, a to je povezano s Njegovim različitim imenima; no, što je za naše razmatranje još važnije, povijest Krista na završetku Izraela kao izabranoga naroda pokazuje da je jedan od glavnih razloga zbog kojih su Židovi posrnuli u prihvaćanju svojega Mesije bio taj što su znali da je Božja Riječ na početku njihove savezničke povijesti objavila da je On jedan Bog. Kakva dilema!

A nakon toga više mu se nisu usuđivali postaviti nijedno pitanje. A on im reče: Kako govore da je Krist sin Davidov? Ta sam David kaže u knjizi Psalama: Gospodin reče Gospodinu mojemu: Sjedi meni zdesna, dok ne položim neprijatelje tvoje za podnožje nogama tvojim. David ga, dakle, naziva Gospodinom; kako mu je onda sin? Luka 20:40–44.

Ovo je posljednje razdoblje pitanja i odgovora za Židove, jer nakon toga susreta „nisu Mu se više usuđivali postaviti nijedno pitanje“. Upravo je bio odgovorio na posljednje pitanje svoje službe za izgubljeni dom (a u proročkom se narativu uvijek nalazi izgubljeni dom), a zatim otvara pitanje svoga imena kao „Sina Davidova“, i stoga kao Mesije. Kroz sve tri i pol godine prijemor obuhvaća njegova različita imena, koja predstavljaju njegov karakter i narav. Njegovo se ime tematizira na početku, pri njegovu krštenju, a zatim i u njegovu posljednjem susretu s izgubljenim domom pri svečanom ulasku i na križu, među ostalim odlomcima u evanđeljima.

„Farizeji su se bili okupili oko Isusa dok je odgovarao na pitanje pismoznanca. Tada se On okrenu prema njima i postavi im pitanje: ‘Što mislite o Kristu? Čiji je On sin?’ To je pitanje bilo postavljeno da iskuša njihovo vjerovanje o Mesiji — da pokaže smatraju li Ga samo čovjekom ili Sinom Božjim. Zbor glasova odgovori: ‘Sin Davidov.’ To je bio naslov koji je proroštvo dalo Mesiji. Kad je Isus svojim moćnim čudima otkrivao svoje božanstvo, kad je liječio bolesne i uskrisivao mrtve, narod se među sobom pitao: ‘Nije li ovo Sin Davidov?’ Sirofeničanka, slijepi Bartimej i mnogi drugi vapili su Mu za pomoć: ‘Smiluj mi se, Gospodine, Ti Sine Davidov.’ Matej 15,22. Dok je jahao u Jeruzalem, bio je pozdravljen radosnim poklikom: ‘Hosana Sinu Davidovu! Blagoslovljen koji dolazi u ime Gospodnje!’ Matej 21,9. A malena su djeca u hramu toga dana odjekivala tim radosnim priznanjem. Ali mnogi koji su Isusa nazivali Sinom Davidovim nisu priznavali Njegovo božanstvo. Nisu razumjeli da je Sin Davidov ujedno i Sin Božji.“

„Kao odgovor na tvrdnju da je Krist bio Sin Davidov, Isus je rekao: ‘Kako onda David u Duhu [Duh nadahnuća od Boga] Njega naziva Gospodinom, govoreći: Gospodin reče Gospodinu mojemu: Sjedi mi zdesna dok ne položim neprijatelje tvoje za podnožje nogama tvojim? Ako ga dakle David naziva Gospodinom, kako mu je sin? I nitko Mu ne mogaše odgovoriti ni riječi, niti se itko od toga dana usudi više postaviti Mu kakvo pitanje.’” Želja vjekova, 609.

Njegovo pomazanje kao Mesije i Njegova posljednja interakcija s onima koje je došao spasiti ticala se Njegova božanstva, simbolike Njegovih imena i, naravno, pravila prvog spominjanja. Isus svoje izravno djelovanje za Židove završava time što poviješću doslovnoga Davida poučava o duhovnome Davidu. Zašto bi David govorio o tome kada Gospodin govori Gospodinu da sjedne na prijestolje s Njime? Zato što kralj David na početku predstavlja duhovnoga Kralja Davida na svršetku. Jedini način da se ispravno razumije Isusova završna izjava izgubljenom domu jest biti kadar primijeniti pravilo prvog spominjanja, što se ne može učiniti ako ne poznajete to pravilo.

Njegova završna izjava upućena izgubljenom domu zahtijevala je razumijevanje pravila prvoga spominjanja kako bi bila shvaćena. Isus je upotrijebio Davida i Davidova sina kako bi izgubljenomu domu iznio istinu u svojoj završnoj izjavi. Uostalom, oni su bili dom Davidov. Isus je stoga uzeo oca (Davida) i usmjerio ga na (Sina Davidova), a uzeo je i sina (Davidova) i usmjerio ga na njegova oca (Davida). Obratio je oca k djetetu, kao što je prorečeno da će učiniti Ilijina poruka u „posljednjim danima“. To je bila Njegova završna poruka drevnom doslovnom Izraelu i bila je to Ilijina poruka, jer se temeljila na pravilu prvoga spominjanja. Pravilo prvoga spominjanja stoga također potvrđuje Isusovu poruku kao Ilijinu poruku, utemeljenu na samome pravilu. Pravilo prvoga spominjanja zahtijeva da, ako je Ilijina poruka Ivana Krstitelja bila prva od posljednje

poruke upozorenja izgubljenomu domu Izraelovu, tada bi i završna poruka koja im je bila dana također morala biti Ilijina poruka. I tako je i bilo...

Rekavši sve to, sada bih iz svega toga izveo jednu poantu koja se temelji na pravilu prvoga spomena — Alfi i Omegi. Na početku drevnoga Izraela postojala je prijeporna rasprava o razumijevanju toga tko je i što je Bog, koja je predoznavačavala istu prijepornu raspravu na svršetku drevnoga Izraela. Na svršetku drevnoga Izraela Kristovo je djelo uključivalo poučavanje izgubljenoga doma Izraelova tko je i što je Bog. U povijesti svršetka postojao je otpor prema Kristu koji se temeljio na izvornoj istini uspostavljenoj na početku. Suvremeni duhovni Izrael posjedovat će iste proročke značajke u svojoj povijesti.

Na početku adventizma, povjesničari nas izvješćuju da su mileriti bili sastavljeni prvenstveno od dviju kršćanskih denominacija: metodističke i Christian Connectiona. Primarna vjerovanja metodizma temeljila su se na življenju ispravnog kršćanskog načina života. Oni su imali „metodu“. Primarno vjerovanje Christian Connectiona moglo bi se sažeti kao protivljenje katoličkom nauku o Trojstvu.

Koliko god je moje istraživanje doseglo, gotovo cjelokupno vodstvo milerita držalo se te doktrine Kršćanske veze. Postoje mnoge grane Reformnog pokreta adventista sedmoga dana (SDARM) koje se još uvijek drže i promiču izvorno mileritsko razumijevanje „antitrinitarizma“. Dilema — i sadašnji izvor prijepora — za one koji zadržavaju pionirsko razumijevanje jest i uvijek će biti: kako odgovoriti na mnoge i raznovrsne odlomke u kojima se sestra White izravno protivi doktrinarnom stajalištu kojega se oni drže i koje promiču?

“Naloženo mi je da kažem: osjećajima onih koji tragaju za uznapredovalim znanstvenim idejama ne treba vjerovati. Daju se prikazi poput sljedećih: ‘Otac je kao svjetlost nevidljiva; Sin je kao utjelovljena svjetlost; Duh je svjetlost razlivena posvuda.’ ‘Otac je poput rose, nevidljive pare; Sin je poput rose sabrane u prekrasan oblik; Duh je poput rose koja je pala na sjedište života.’ Još jedan prikaz glasi: ‘Otac je poput nevidljive pare; Sin je poput olovnog oblaka; Duh je kiša koja je pala i djeluje osvježavajućom silom.’”

„Sve su te spiritističke predodžbe jednostavno ništavilo. One su nesavršene, neistinite. One slabe i umanjuju Veličanstvo s kojim se ne može usporediti nikakva zemaljska sličnost. Bog se ne može usporediti sa stvarima koje su načinile Njegove ruke. To su samo zemaljske stvari, koje trpe pod Božjim prokletstvom zbog čovjekovih grijeha. Oca se ne može opisati stvarima sa zemlje. Otac je sva punina Božanstva tjelesno i nevidljiv je smrtnom pogledu.”

„Sin je sva punina Božanstva očitovana. Riječ Božja objavljuje za Njega da je ‘obličje bića Njegova’. ‘Jer Bog je tako ljubio svijet da je dao Sina svojega jedinorođenoga, da nijedan koji u Njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni.’ Ovdje je prikazana osobnost Oca.”

„Utješitelj kojega je Krist obećao poslati nakon što je uzašao na nebo jest Duh u svoj punini Božanstva, koji očituje silu božanske milosti svima koji primaju i vjeruju u Krista kao osobnog Spasitelja. Postoje tri žive osobe nebeskog trojstva; u ime ove tri velike sile — Oca, Sina i Duha Svetoga — krštavaju se oni koji primaju Krista živom vjerom, i te će sile surađivati s poslušnim podanicima neba u njihovim nastojanjima da žive novim životom u Kristu.“ Special

Testimonies, Series B, number 7, 62, 63.

Odlomak prepoznaje „osjećaje onih” koji su Oca, Sina i Duha određivali „zemaljskim stvarima”. Zatim kaže: „Otac se ne može opisati stvarima zemlje.” Uočite dvije točke koje ona iznosi, premda bi jedna mogla zvučati kao proturječje. Ona prepoznaje lažan opis Božanstva koji, ako hoćete, prepoznaje tri boga. To je lažan opis Božanstva, ali ona ne iznosi nikakvu primjedbu o činjenici da je lažna definicija Božanstva također netočna zato što u Božanstvu navodi pogrešan broj bogova.

Zapazite također da ona kaže kako se zemaljske stvari ne mogu uporabiti za opisivanje Oca. U samoj toj izjavi ona sama rabi zemaljske stvari. Ljudi su ti koji imaju djecu i majke i očeve i tete i rođake. A Isus nam kaže da u nebu, na obnovljenoj zemlji, više neće biti ženidbe ni udaje, jer ćemo biti kao anđeli. Ne postoje muški i ženski anđeli. Izrazi koje ljudska bića rabe da odrede svoje međusobne odnose upotrijebljeni su od Boga kako bi nas poučio o svojoj naravi i karakteru, ali čak su i „zemaljske stvari” kojima se nadahnuće poslužilo da pouči ljude o Božjem karakteru i naravi nesavršene.

Obaviješteni smo da “postoje tri žive osobe nebeskog trojstva” ... “Otac, Sin i Duh Sveti”. Gnusoba je vezivati uz ove tri osobe zemaljske spiritističke osjećaje, ali nije gnusoba vezivati “ime ovih triju velikih sila” uz biblijsku definiciju Božanstva.

Proročica kaže da je „ime” triju velikih sila koje čine Božanstvo Otac, Sin i Sveti Duh. Kao i sa svakom biblijskom istinom, kada se ona slaže redak na redak, cjelokupno svjedočanstvo mora se sastojati od svakoga putokaza koji je bio otkriven. Svjedočanstva prorokâ treba objediniti. Daniel Kristu daje ime Palmoni (među ostalim imenima, ali ovo je samo primjer). Ivan Ga naziva Alfa i Omega, a Mojsije Ga naziva Jehova. Prema Ellen White, Njegovo je ime Otac, Sin i Sveti Duh.

„Sotona... neprestano nameće krivotvoreno — kako bi odveo od istine. Posljednja sama Sotonina obmana bit će učiniti ništavnim svjedočanstvo Duha Božjega. ‘Gdje nema viđenja, narod propada’ (Izreke 29,18). Sotona će djelovati domišljato, na različite načine i preko različitih posredstava, kako bi poljuljao pouzdanje Božjega naroda ostatka u istinito svjedočanstvo.

„Razbuktat će se mržnja protiv Svjedočanstava koja je sotonska. Sotonino će djelovanje biti da poljulja vjeru crkava u njih, iz ovoga razloga: Sotona ne može imati tako slobodan put da unese svoje prijevare i sveže duše u svojim zabludama ako se poslušaju upozorenja, ukori i savjeti Božjega Duha.“ Selected Messages, knjiga 1, 48.

Kratka usputna napomena iz ovoga odlomka. Ivan je progнан na Patmos zbog Riječi Božje i svjedočanstva Isusova. Postoje dvije ciljne skupine za poruku trećega anđela: oni izvan adventizma i oni unutar adventizma. Ivan predstavlja adventista koji nije samo progonjen od svijeta zbog svoje poslušnosti Bibliji, nego je također progonjen zbog svoje poslušnosti spisima Duha proroštva. Progonstvo usmjereno protiv Duha proroštva dolazi iznutra, a ne izvana.

Na početku povijesti drevnoga Izraela, nakon četiri stotine godina u Egiptu, oni koji su trebali biti izabrani saveznički narod više nisu držali subotu. Nisu poznavali Kristov karakter ni narav. Držali su se pogrešnih shvaćanja o Bogu koja su usvojili tijekom sužanjstva. Deset pošasti; izbavljenje

preko Crvenoga mora; nebeska mana; Svetište i sav njegov pribor; sveti obredi; predvorje, Svetinja i Svetinja nad svetinjama; Božji zakon; Stijena koja ih je pratila; voda koja je izlazila iz Stijene koja ih je pratila pa čak i zmija na stupu — sve je to bilo namijenjeno tomu da se u Njegovu izabranom narodu poveća spoznaja o Bogu. To je bilo postupno poučavanje. To se postupno poučavanje nastavilo sve dok pismoznanci „nisu se više usuđivali postavljati mu pitanja“, a On je tada naznačio upravo posljednju temu o kojoj bi s Njime vodili otvorenu raspravu, a ticala se Davidova imena te toga tko je i što je Krist.

Na početku modernoga duhovnog Izraela, nakon 1260 godina u duhovnom Babilonu, oni koji su trebali biti izabrani saveznički narod više nisu svetkovali subotu. Nisu poznavali Kristov karakter ni narav. Držali su se pogrešnih shvaćanja o Bogu koja su usvojili tijekom sužanjsva. Povijest adventizma, sa svim svojim putokazima, otpadima, kompromisima i unutarnjim borbama, dosegla je u 1880-im godinama točku u kojoj je objavljena knjiga Čeznja vjekova. U toj je knjizi, na 671. stranici, sadržano razumijevanje Božanstva koje se razvilo daleko beyond razumijevanja koje je poteklo iz osamnaestoga stoljeća.

Drevni je Izrael na svome završetku imao spor koji je bio prouzročen ograničenim razumijevanjem Božanstva, a koje se temeljilo na razumijevanju iz njihove rane povijesti. Isusovo svjedočanstvo kaže da su, bilo Otac, bilo Sin ili Sveti Duh, svi oni „tjelesno sva punina Božanstva“ (Kološanima 2,9). Biblijsko svjedočanstvo kaže: „Čuj, Izraele: Gospodin, Bog naš, jedan je Gospodin“ (Ponovljeni zakon 6,4).

Suvremeni Izrael drži se različitih shvaćanja o Božanstvu, a samo je jedno ispravno. Na kraju suvremenog Izraela Bog će dovršiti djelo otkrivanja svojega karaktera, i to dok vrijeme milosti još traje. To je učinio za Židove, a On se nikada ne mijenja. Sigurno je da ćemo tijekom cijele vječnosti nastaviti rasti u svojem razumijevanju Božje naravi i karaktera, ali postoji smišljena proročka linija istine koja pokazuje Božje napore da pouči svoj narod o sebi, a ta je povijest dio pouke koju On sada nastoji dati, i podatci koji se nalaze u proročkoj riječi u vezi s tim odgojnim procesom označuju završetak rasprave koji odgovara svršetku vremena milosti.

„Krist je preegzistentni, samopostojeći Sin Božji.... Govoreći o svojoj preegzistenciji, Krist vraća um unatrag kroz bezdatna vjekovna razdoblja. On nas uvjerava da nikada nije bilo vremena kada On nije bio u prisnom zajedništvu s vječnim Bogom. Onaj čiji su glas Židovi tada slušali bio je s Bogom kao Onaj koji je uz Njega odgajan.” Signs of the Times, 29. kolovoza 1900.

„Bio je jednak s Bogom, beskonačan i svemoguć.... On je vječni, samopostojeći Sin.

„Dok Božja Riječ govori o Kristovoj ljudskoj naravi dok je bio na ovoj zemlji, ona također odlučno govori i o Njegovu predpostojanju. Riječ je postojala kao božansko biće, kao vječni Sin Božji, u zajedništvu i jedinstvu sa svojim Ocem. Od vječnosti bio je Posrednik Saveza, onaj u kojemu su svi narodi zemlje, i Židovi i pogani, ako ga prihvate, trebali biti blagoslovljeni. ‘Riječ bijaše u Boga, i Riječ bijaše Bog.’ Prije nego što su ljudi ili anđeli bili stvoreni, Riječ bijaše u Boga i bijaše Bog.” Review and Herald, 5. travnja 1906.

U navedenom odlomku ona citira već iz Ivanovih posve prvih riječi.

U početku bijaše Riječ, i Riječ bijaše u Boga, i Riječ bijaše Bog. Ona bijaše u početku u Boga. Sve je po njoj postalo; i bez nje nije postalo ništa što je postalo. Ivan 1,1–3.

U početku su bila najmanje dva Boga, jer Ivan upravo kaže: „Riječ bijaše Bog i bijaše s Bogom.“ U prvom retku Postanka hebrejska riječ „Elohim“ prevodi se kao Bog. Često je u Božjoj riječi „Elohim“ smješten u gramatičku strukturu koja označuje jednoga Boga, ali je unatoč tomu u množini. Ivan svojim drugim svjedočanstvom o toj temi uklanja mogućnost da se „Elohim“ u tom retku shvati kao jedan Bog. Njegovo svjedočanstvo uspostavlja najmanje dva Boga.

Još je zabrinjavajuće za antitrinitarce koji tvrde da zastupaju Duh Proroštva to što se u početku „Duh Božji dizaše nad vodama“. Je li „Duh“ koji se dizao nad vodom bio Otac ili Sin, ili je to bila treća osoba nebeskog trojstva, kako Ga oslovljava sestra White? Nakon prva tri retka Ivanova evanđelja slijede ove riječi.

U njemu bijaše život; i život bijaše svjetlo ljudima. I svjetlo svijetli u tami; i tama ga ne obuže. Ivan 1,4.5.

Spominjanje svjetla i tame u potpunom je skladu s početkom Postanka, koji kaže.

I reče Bog: Neka bude svjetlost! I bi svjetlost. I vidje Bog svjetlost, da je dobra; i rastavi Bog svjetlost od tame. Postanak 1,3.4.

Uskoro ćemo se vratiti ovim dvama usporednim odlomcima o svjetlu koje je predmet u izvještaju o stvaranju što slijedi nakon uvoda o Božanstvu. Na početku je prva istina o kojoj se govori sastav ili narav Božanstva. Ali odlomak se ne zaustavlja sve do drugoga poglavlja, trećega retka, gdje nalazimo da posljednje tri riječi u izvještaju o stvaranju započinju trima hebrejskim slovima koja zajedno tvore riječ prevedenu kao „istina“.

Početak izvještaja o stvaranju uvodi Božanstvo, zatim iznosi stvaralačku silu Njegove riječi, a potom završava odlomak božanskim pečatom koji predstavlja istinu, poruku trećega anđela i ime Božje, kako je prikazano Alfom i Omegom.

I sedmoga dana Bog dovrši djelo svoje koje učini; i počinu sedmoga dana od svega djela svojega koje učini. I blagoslovi Bog sedmi dan i posveti ga, jer u taj dan počinu od svega djela svojega koje stvori i načini. Postanak 2:2, 3.

Svršetak prvih istina naučavanih u Božjoj Riječi vrhunac je ovoga odlomka. On završava trima riječima: „Bog“, „stvori“ i „načini“, te tako naglašava početak odlomka, ali jednako tako i subotu sedmoga dana. Subota je, dakako, simbol stvaranja i znak između Boga i Njegova izabranog naroda. „Istina“ je prikazana u trima slovima kojima započinje svaka od te posljednje tri riječi o stvaranju. Svjedočanstvo naglašava koliko je istina o suboti značajna i važna, no jednako je duboko i to što ta tri slova također predstavljaju tri koraka poruka prvoga, drugoga i trećega anđela. Tako je već u samome prvom odlomku Biblije subota, kao znak Božje stvaralačke sile, također prepoznata kao pitanje kušnje na svršetku vremena. Posljednja knjiga Biblije pruža trećega svjedoka koji prati Ivanovo svjedočanstvo u njegovu Evanđelju.

Ivan sedmerim crkvama koje su u Aziji: milost vam i mir od Onoga koji jest, i koji bijaše, i koji dolazi; i od sedam Duhova koji su pred njegovim prijestoljem; i od Isusa Krista, koji je vjerni svjedok, i prvorodenac od mrtvih, i knez kraljeva zemaljskih. Njemu koji nas uzljubi i opra nas od grijeha naših u svojoj krvi, i učini nas kraljevima i svećenicima Bogu i Ocu svojem; njemu slava i vlast u vijeke vjekova. Amen. Evo, dolazi s oblacima; i ugledat će ga svako oko, i oni koji ga probiše; i naricat će zbog njega sva plemena zemaljska. Da, Amen. Ja sam Alfa i Omega, početak i svršetak, govori Gospodin, koji jest, i koji bijaše, i koji dolazi, Svemogući.

Ja Ivan, brat vaš i sudionik u nevolji, i u kraljevstvu i postojanosti Isusa Krista, bijah na otoku zvanom Patmos, poradi riječi Božje i poradi svjedočanstva Isusa Krista. Bijah u Duhu u dan Gospodnji i začuh za sobom silan glas, kao glas trube, koji govoraše: Ja sam Alfa i Omega, prvi i posljednji; i: što vidiš, napiši u knjigu te pošalji sedmerim crkvama koje su u Aziji: u Efez, i u Smirnu, i u Pergam, i u Tijatiru, i u Sard, i u Filadelfiju, i u Laodiceju. Otkrivenje 1,4–11.

Prva tri retka prvoga poglavlja Otkrivenja identificiraju završnu poruku upozorenja i način na koji se ta poruka prenosi od Boga čovječanstvu. Također se navodi da je to Otkrivenje Isusa Krista, čime se označuje razlika između knjige Otkrivenja i knjige Daniela. Jedno je proročanstvo, drugo otkrivenje.

„U Otkrivenju se sastaju i završavaju sve knjige Biblije. Ovdje je nadopuna knjizi proroka Daniela. Jedna je proročanstvo; druga je otkrivenje. Knjiga koja je bila zapečaćena nije Otkrivenje, nego onaj dio Danielova proročanstva koji se odnosi na posljednje dane. Anđeo je zapovjedio: ‘A ti, Daniele, zatvori ove riječi i zapečati knjigu do vremena svršetka.’ Daniel 12:4.” Djela apostolska, 585.

U knjizi Otkrivenja postoje proročke linije koje treba prepoznati i povezati redak na redak. Sve te proročke linije završavaju u knjizi Otkrivenja, ali knjiga koja je bila zapečaćena nije bila knjiga Otkrivenja, niti je jednostavno bila zapečaćena knjiga proroka Daniela, nego je ono što je bilo zapečaćeno u knjizi proroka Daniela bilo „onaj dio Danielova proročanstva koji se odnosi na posljednje dane“.

„Posljednji dani” mogu se razumjeti u općenitom smislu, ali njihovo razumijevanje kao nadahnutih riječi (a to i jesu) zahtijeva da također razmotrimo je li uz izraz „posljednji dani” vezana i proročka simbolika. „Posljednji dani” jesu određeno razdoblje proročke povijesti, za što postoji mnogo potpornih linija dokaza. Nadam se da ću tu povijest izložiti u skoroj budućnosti. To je, konkretno, povijest od 1798. godine do završetka vremena milosti. Jedan način da se to prepozna jest taj što je u doslovnoj službi svetišta postojao jedan dan u godini koji je predstavljao sud, a to je bio Dan pomirenja. Taj doslovni obred bio je predstava onoga što sestra White naziva protuslikovitim Danom pomirenja. Proročki ili duhovni Dan pomirenja predstavlja „posljednje dane” vremena milosti; on predstavlja razdoblje konačnoga suda.

Proročanstvo u Danielu koje je bilo zapečaćeno bilo je dvostruko. Bilo je jedno proročanstvo koje se odnosilo na posljednje dane, a koje su mileriti prepoznali, te koje je navijestilo otvaranje suda.

Taj odlomak u Danielu predstavljen je viđenjem uz rijeku Ulaj u osmom i devetom poglavlju. Drugo proročanstvo koje je bilo zapečaćeno u Danielu navješćuje završetak suda, i kraj adventizma, i kraj Sjedinjenih Država, i kraj svijeta. To je viđenje bilo predstavljeno rijekom Hiddekel.

„Svjetlost koju je Daniel primio od Boga bila je dana osobito za ove posljednje dane. Viđenja koja je vidio na obalama Ulaja i Hiddekelja, velikih rijeka Šinara, sada su u procesu ispunjenja, i svi prorečeni događaji uskoro će se zbiti.“ Testimonies to Ministers, 112, 113.

Viđenje o Ulajju bilo je otpečaćeno 1798. godine i odnosi se na Božje Svetište i Njegov narod. Viđenje o Hiddekelu bilo je otpečaćeno 1989. godine kada su, kako je opisano u Danielu jedanaestom poglavlju, četrdesetom retku, zemlje koje predstavljaju bivši Sovjetski Savez bile pometene od papinstva i Sjedinjenih Američkih Država, te se odnosi na neprijatelje Božjega naroda. Ta dva viđenja djeluju kao sedam crkava i sedam pečata u knjizi Otkrivenja. Jedno je unutarnja povijest crkve, a drugo je vanjska povijest crkve, i oba obuhvaćaju cijelo razdoblje te su „osobito za” „ove posljednje dane”.

No premda nam je rečeno da knjiga Otkrivenja nije zapečaćena knjiga, također nam je rečeno da ona jest zapečaćena knjiga.

„Otkrivenje je zapečaćena knjiga, ali je također i otvorena knjiga. Ono bilježi čudesne događaje koji se trebaju zbiti u posljednjim danima povijesti ove zemlje. Učenja ove knjige određena su, a ne mistična i nerazumljiva. U njoj se preuzima ista linija proročanstva kao i u Danielu. Neka je proročanstva Bog ponovio, pokazujući time da im se mora pridati važnost. Gospodin ne ponavlja ono što nije od velike važnosti.” Manuscript Releases, volume 9, 8.

Knjiga Otkrivenja otpečaćena je zato što su proročanstva u Danielu otpečaćena, a upravo one proročke linije koje su bile otpečaćene u Danielu iste su one koje se nalaze u Otkrivenju. Ono što je bilo zapečaćeno u knjizi Otkrivenja bio je dio Otkrivenja osobito povezan s Božjim narodom u „posljednjim danima“. Kad je sestra White napisala ovu izjavu, „sedam gromova“ bilo je u vrijeme kada ju je napisala zapečaćeno, pa je stoga napisala da je to „zapečaćena knjiga“. Također je rekla da je knjiga proroka Daniela bila „knjiga koja je bila zapečaćena“, u prošlom vremenu. Za nju je bila otpečaćena 1798. godine.

Ono što je bilo zapečaćeno u vezi sa sedam gromova za njezina života nisu bili naprosto budući događaji koje sedam gromova predstavljaju, nego prije svega to da „sedam gromova“ predstavljaju kako početak adventizma teče usporedno sa završetkom adventizma. „Sedam gromova“ otkrivaju najvažnije proročko pravilo potrebno za razumijevanje Otkrivenja Isusa Krista, a istodobno otkrivaju i jedno obilježje Božje naravi i karaktera: da je On početak i svršetak svega. Proročanstvo pokazuje da postoji svrhovit razvoj istina povezanih s Božjom naravi i karakterom.

Isus, kada je predstavljen kao „Lav iz plemena Judina“, simbolizira djelo koje izvršava dok kroz povijest otkriva istinu postupno i sustavno. On zapečaćuje proročku riječ sve do trenutka u vremenu kada je treba razumjeti. On zapečaćuje i otpečaćuje istinu radi pouke. Kao Palmoni, Isus je Čudesni Brojitelj, Gospodar vremena koji upravlja Njegovom-poviješću. Kao Alfa i Omega, On

je, među ostalim, Gospodar jezika. Kao Lav iz plemena Judina, On je onaj koji određuje kada će se istina ljudima otkriti.

U prvom poglavlju Otkrivenja, nakon prva tri retka, Božanstvo se izlaže kao tri različita bića.

Ivan sedmerim crkvama koje su u Aziji: Milost vam i mir,

od onoga koji jest, i koji bijaše, i koji dolazi;

i od sedam Duhova koji su pred njegovim prijestoljem;

I od Isusa Krista, koji je vjerni svjedok, i prvorodenac od mrtvih, i knez kraljeva zemaljskih.
Otkrivenje 1,4.5.

Uvod u posljednju knjigu Biblije jasno upućuje pozdrav Božjoj crkvi koji prepoznaje Oca, Duha i Sina. Završetak Božje Riječi ponavlja početak i time naglašava važnost ispravnog razumijevanja Božanstva. To čini za one koji će biti Filadelfijci i činiti sto četrdeset i četiri tisuće. Oni su završni saveznički narod, koji je bio predslikan kroz sve linije savezničke povijesti. Ti svjedoci, među ostalim istinama, potvrđuju da je Bog kroz proročku povijest postupno nastojao povećavati spoznaju o svojoj naravi i karakteru.

Najveći simbol čovjekova nedostatka spoznaje o Bogu u Bibliji bio je faraon, koji je predstavljao Egipat, simbol cijeloga svijeta, a stoga i čitavoga čovječanstva. Taj putokaz započinje proces na početku doslovnog Izraela, gdje je Bog nastojao obznaniti svoje ime. Na kraju doslovnog Izraela, sukob oko Božjega imena bio je ponovljen. Na kraju doslovnog Izraela Isus je svoje ophođenje sa Židovima obilježio time što je prepoznao Davidovu povijest i uporabio „pravilo prvoga spominjanja” kako bi predstavio završnu izjavu o laodicejskoj sljepoći Židova. Oni nisu mogli razumjeti što im je govorio, jer nisu poznavali pravilo Alfe i Omega, niti su poznavali Alf i Omegu koja je stajala pred njima.

Na početku duhovnoga Izraela usporedno se odvija sukob predoznačen u povijesti Mojsija. Kako je adventizam prolazio kroz povijest „posljednjih dana“, pružene su mnoge prilike za dublje razumijevanje Alfe i Omega, upravo kao što je bio slučaj i sa starim Izraelom. Doći će trenutak na kraju adventizma kada se više neće postavljati nikakva pitanja, kao što je bilo u Kristove dane.

Vraćajući se odlomku u prvom poglavlju Otkrivenja, vidimo da milost i mir dolaze od Onoga koji jest, i koji bijaše, i koji dolazi, te također od sedam Duhova, a također i od Isusa. Božanstvo je predstavljeno kao Isus, sedam Duhova i Onaj koji jest, i koji bijaše, i koji dolazi, čime nam se omogućuje da znamo da je Otac taj koji posjeduje obilježja predstavljena kao Onaj koji jest, bijaše i dolazi. Ta obilježja predstavljaju vječnu narav Boga. On je oduvijek postojao, a u osmom i devetom retku upravo se to svojstvo jasno pripisuje Isusu.

Ja sam Alfa i Omega, početak i svršetak, govori Gospodin, koji jest, i koji bijaše, i koji dolazi, Svevladar. Ja, Ivan, koji sam također vaš brat i sudionik u nevolji, i u kraljevstvu i postojanosti Isusa Krista, bijah na otoku zvanom Patmos, radi riječi Božje i radi svjedočanstva Isusa Krista. Bijah u Duhu u dan Gospodnji i začuh za sobom jak glas, kao trubni, koji govoraše: Ja sam Alfa i Omega, Prvi i Posljednji; i: Što vidiš, napiši u knjigu i pošalji sedmerim crkvama koje su

u Aziji: u Efezu, i u Smirnu, i u Pergamu, i u Tijatiru, i u Sardis, i u Filadelfiju, i u Laodiceju. Otkrivenje 1,8–11.

Oni koji imaju Bibliju u kojoj su Isusove riječi tiskane crvenom bojom znaju da u osmome i jedanaestome retku govori Isus. U tim recima Isus potvrđuje da posjeduje istovjetnu vječnu narav kao Otac kada se poistovjećuje kao „Gospodin, koji jest, i koji bijaše, i koji dolazi“, a Isus također dodaje da je „Svemoguć“.

Sasvim prvo što Isus kaže na početku knjige Otkrivenja, knjige koja izjavljuje da je to Otkrivenje Isusa Krista, jest da je On Alfa i Omega, da je i On vječan kao što je Otac vječan te da je i On Svevladar Bog. Atributi Božje naravi prve su riječi u knjizi Otkrivenja koje dolaze od Isusa. Ti su atributi izravni kamenovi spoticanja za adventiste koji još uvijek brane izvorno stajalište o Božanstvu. Oni vjeruju da je postojalo vrijeme kada je Otac izveo svojega Sina.

Završetak Knjige Otkrivenja slaže se s početkom Knjige Otkrivenja.

Drugi dolazak slijedi nakon opisa Božanstva. U dvadeset i drugom poglavlju nalazimo da se završetak knjige slaže s početkom knjige te da dvanaesti redak odgovara sedmom retku prvoga poglavlja upućivanjem na Drugi dolazak.

I evo, dolazim ubrzo; i moja je plaća sa mnom, da dam svakomu po njegovu djelu. Ja sam Alfa i Omega, početak i svršetak, prvi i posljednji. Blago onima koji vrše njegove zapovijedi, da imaju pravo na stablo života i da na vrata uđu u grad. A vani su psi, i vračari, i bludnici, i ubojice, i idolopoklonici, i svaki koji ljubi i čini laž. Ja, Isus, poslah anđela svojega da vam posvjedoči ovo po crkvama. Ja sam korijen i potomak Davidov, sjajna zvijezda Danica. I Duh i Zaručnica govore: Dođi. I tko čuje, neka rekne: Dođi. I tko je žedan, neka dođe. I tko hoće, neka uzme vodu života zabadava. Otkrivenje 22:12–17.

Nakon što je ukazao na Drugi dolazak, Isus, kao i u prvom poglavlju Otkrivenja, poistovjećuje sebe kao Alfom i Omegu. Zatim dodaje razliku između onih koji će čuti i onih koji neće čuti što Duh govori crkvama. On upućuje na proces priopćavanja prikazan u recima jedan do tri prvoga poglavlja, naznačujući da je poslao Gabriela s porukom Ivanu.

Zatim se vraća na završnu izjavu koju je uputio književnicima i farizejima na svršetku staroga Izraela. On povezuje oba svršetka, doslovnoga i duhovnoga Izraela, time što u Otkrivenju daje odgovor onima u „posljednjim danima“ na ono što Židovi u svojim „posljednjim danima“ nisu mogli razumjeti. On kaže da je On korijen (početak) i potomak (svršetak) Davidov. Predmet Davida i njegova Gospodina bio je posljednja izjava koju je Isus uputio cjepidlačavim Židovima, i on predožnačuje završni proglas za one u posljednjim danima koji, prema poruci filadelfijskoj crkvi, tvrde da su Židovi, a nisu.

Evo, učinit ću da oni iz sinagoge Sotonine, koji govore da su Židovi, a nisu, nego lažu; evo, učinit ću da dođu i poklone se pred tvojim nogama te spoznaju da sam te ljubio. Budući da si održao riječ moje postojanosti, i ja ću te sačuvati od časa kušnje koji će doći na sav svijet da iskuša one koji prebivaju na zemlji. Otkrivenje 3,9.10.

Oni koji se klanjaju pred nogama svetih jesu laodicejski adventisti koji su izbljuvani iz usta Gospodnjih.

„Vi mislite da će oni koji se klanjaju pred nogama svetih (Otkrivenje 3,9) naposljetku biti spašeni. Ovdje se moram razlikovati od vas; jer mi je Bog pokazao da su taj razred bili Adventisti po ispovijesti, koji su otpali i ‘ponovno za sebe razapeli Sina Božjega i izvrgnuli ga javnoj sramoti’. A u ‘času kušnje’, koji tek ima doći, da pokaže pravi karakter svakoga, spoznat će da su zauvijek izgubljeni; i, svladani mukom duha, poklonit će se pred nogama svetih.” Word to the Little Flock, 12.

Prema Bibliji i Duhu Proroštva, oni koji se klanjaju pred nogama svetih članovi su Sotonine sinagoge. Tvrde da su Židovi, ali to nisu. Pravednim adventistima upućena je poruka u crkvi u Filadelfiji. Sto četrdeset i četiri tisuće jesu Filadelfijci, a Židovi koji kažu da jesu, ali nisu — Laodicejci. U „posljednjim danima“ postoje dvije skupine vjernih ljudi: sto četrdeset i četiri tisuće i oni koji su mučenici. Od sedam crkava samo su dvije bez ikakva ukora. Jedna je Filadelfija, koja predstavlja one koji nikada ne umiru, a druga je Smirna, koja predstavlja vjerne mučenike. Mučenici i oni koji ne umiru, Smirna i Filadelfija, jedine su od sedam crkava kojima uz poruku koja im je dana nije pridružena nikakva osuda. Ipak, obje su se crkve morale nositi s onima koji su tvrdili da su Židovi, a nisu bili. Tako je, jer su svi oni pripadnici iste crkve u „posljednjim danima“, suočene s istim okolnostima: jedna skupina određena da svjedoči svojom krvlju, predstavljena Mojsijem na Gori preobraženja, a druga skupina predstavljena Ilijom, koji nikada nije umro.

I anđelu crkve u Smirni napiši: Ovo govori Prvi i Posljednji, koji bijaše mrtav i oživje: Znam tvoja djela, i nevolju, i siromaštvo (ali bogat si), i znam hulu onih koji kažu da su Židovi, a nisu, nego su sinagoga Sotonina. Ne boj se ništa od onoga što ćeš pretrpjeti: evo, davao će neke od vas baciti u tamnicu da budete iskušani; i imat ćete nevolju deset dana: budi vjeran do smrti, i dat ću ti vijenac života. Otkrivenje 2:8–10.

Dok Isus opisuje strašne prilike smirnske crkve, iznosi samo jednu pozitivnu primjedbu kada kaže: „ali ti si bogat“, suprotstavljajući ih tako članovima Sotonine sinagoge koji nisu bogati. Oni u Otkrivenju koji su adventisti i misle da su bogati, a nisu, jesu Židovi koji govore da su Židovi, a nisu — jer su laodicejski adventisti sedmoga dana.

Na početku Otkrivenja Božanstvo je predstavljeno kao tri osobe, a na kraju knjige Otkrivenja Isus i Duh izravno se spominju, ali ne i Otac. To nije važno, jer načelo redak na redak, povezano s time da prvo oslikava posljednje, zahtijeva da Otac bude prepoznat u posljednjim redcima Otkrivenja, jer je već utvrđeno da je ondje u prvim redcima. Nije drukčije ni u Evanđelju po Ivanu, u prvom poglavlju, gdje Ivan ne izravno ne poistovjećuje Duha, ali se razumije da je Duh ondje, jer je Duh bio ondje već prvi put kada je bio zapisan izraz “u početku”. Ivanovo evanđeosko svjedočanstvo u prvom poglavlju započinje istovjetnim izrazom “u početku.”

„Početak“ je proročki simbol i treba ga vrednovati prema proročkim pravilima, uključujući pravilo redak po redak. Početak kod Mojsija jest početak u Evanđelju po Ivanu, jest početak Knjige Otkrivenja, a također je i svršetak Otkrivenja. U tim četirima linijama dvaput su prepoznate sve tri osobe nebeskog trojstva, a u jednoj liniji (Ivanovu Evanđelju) Duh možda nedostaje, dok u četvrtoj

liniji nedostaje Otac, ali kada se uzmu zajedno, sve tri božanske Osobe zastupljene su u svim četirima linijama.

Krist je došao objaviti Oca, a Duh Sveti došao je objaviti Sina. Sva trojica prinijela su vječne žrtve. Otac je tako ljubio svijet da je dao Isusa; Isus je tako ljubio svijet da je pristao uzeti na sebe, za svu vječnost, tijelo onih koje je stvorio. Kakvo je davanje predstavljeno u činu Stvoritelja koji je izabrao postati dijelom svojega stvorenja? Treća osoba Božanstva dala je samu sebe, jer je prihvatila položaj da prebiva unutar stvorenoga bića zvanog čovječanstvo—kroz svu vječnost.

Vjerojatno je upravo zbog toga Duh Sveti opetovano povezan sa simbolima Božjega naroda. On je Osoba Božanstva koja treba prebivati s ljudskim stvorenjem. Stoga su simboli Duha Svetoga u Svetome pismu češće nego ne prikazani simbolom koji predstavlja i Duha Svetoga i čovječanstvo. U početku se Duh kretao nad vodama.

I reče mi: Vode što ih vidje, gdje bludnica sjedi, jesu puci, i mnoštva, i narodi, i jezici.
Otkrivenje 17,15.

Jedini komad namještaja u Svetišu koje je podigao Mojsije, za koji radnicima nije bio posebno razrađen uzorak kojega bi trebali slijediti, bio je sedmerokraki svijećnjak. Svijećnjak predstavlja sjedinjenje čovjštva s božanstvom. Iz toga razloga, oblik svijećnjaka bio je jedina stvar u Svetišu za koju je ljudima bilo prepušteno da joj doprinesu. Sedam svijećnjaka među kojima Krist hodi označeni su kao sedam crkava, no svijećnjak se opskrbljivao uljem, koje predstavlja Duha Svetoga, a stijenje svijeća koje je nosilo plamen za svjetlo bilo je načinjeno od rabljenih bijelih lanenih haljina svećenika, što predstavlja Kristovu pravednost koja sjaji kao svjetlost svijeta. Božji narod jest svjetlost svijeta, ali ta se svjetlost održava jedino uljem Duha Svetoga. Duh Sveti u Svetome pismu često se u opisu povezuje s ljudima.

I iz prijestolja izlazile su munje i gromovi i glasovi; a pred prijestoljem gorjelo je sedam ognjenih zublji, koje su sedam Božjih Duhova. Otkrivenje 4,5.

Sedam svjetiljki ovdje su poistovjećene sa „sedam Duhova Božjih“, a ipak nam je rečeno da su sedam svijećnjaka sedam crkava.

Tajna sedam zvijezda koje si vidio u mojoj desnici, i sedam zlatnih svijećnjaka. Sedam zvijezda jesu anđeli sedam crkava; a sedam svijećnjaka koje si vidio jesu sedam crkava.
Otkrivenje 1,20.

Sedam svijećnjaka jesu i sedam Duhova, a oni su i Božja crkva.

I pogledah, i gle, nasred prijestolja i četiriju bića, i nasred starješina, stajaše Janje kao zaklano, imajući sedam rogova i sedam očiju, koje su sedam Duhova Božjih poslanih po svoj zemlji.
Otkrivenje 5,6.

Sedam rogova i sedam očiju također su Duh Sveti, koji je poslan po svoj zemlji, a kada je kršćanin kršten, i on je poslan po svoj zemlji, jer je kršten u ime Oca i Sina i Duha Svetoga. U blagoslovu izrečenom nad mučenicima krize zakona o nedjelji, i svima onima koji su umrli u vjeri u suvremenom duhovnom Izraelu od 1844. godine, Duh je taj koji pruža pohvalu za njihove ukopa

kada kaže: „Da“, „neka počinu od svojih trudova“, jer je bio s njima tijekom njihovih trudova sve dok nisu položili svoje živote.

I začuh glas s neba koji mi govoraše: Piši: Blago mrtvima koji odsad umiru u Gospodinu! Da, govori Duh, da otpočinu od svojih trudova; jer njihova ih djela prate. Otkrivenje 14,13.

Kada razmatramo svršetak i početak knjige Otkrivenja, početak Biblije i početak Evanđelja po Ivanu, nalazimo da su sve tri Osobe Božanstva predstavljene, premda je Otac ondje na temelju primjene pravila „redak na redak“. Sin je ondje, poistovjećujući sebe kao Alfu i Omegu.

Ako prepoznamo da je sjedinjenje čovječstva s božanstvom sjedinjenje Duha Svetoga i čovječanstva, tada možemo razumjeti zašto su simboli Duha Svetoga povezani sa simbolima čovječanstva. Imajući to gledište na umu, vraćamo se na ona dva „u počecima“ o kojima smo tako često govorili.

U početku stvori Bog nebo i zemlju. A zemlja bijaše bez oblića i pusta; i tama bijaše nad licem bezdana. I Duh Božji lebdio je nad licem voda. I reče Bog: Neka bude svjetlost! I bi svjetlost. I vidje Bog svjetlost da je dobra; i rastavi Bog svjetlost od tame. Postanak 1:1–4.

U početku bijaše Riječ, i Riječ bijaše s Bogom, i Riječ bijaše Bog. Ona bijaše u početku s Bogom. Sve je po njoj postalo; i bez nje nije postalo ništa što je postalo. U njoj bijaše život; i život bijaše svjetlo ljudima. I svjetlo svijetli u tami; i tama ga ne obuže. Ivan 1,1–5.

Služeći se ovim dvama svjedočanstvima o „u početku“, Bog Riječ, koji je sve stvorio, također je dao svoj život, jer „u njemu bijaše život“, a njegov je život bio „svjetlo“ ljudima. „Svjetlo“ stvorenoga čovjeka jest pravednost Stvoritelja. Pravednost Stvoritelja jest stijenj u svijecama u Svetišću.

I dano joj bi da se odjene u lan tanak, čist i bijel; jer lan tanak jest pravednost svetih. Otkrivenje 19:18.

Ulje koje napaja stijenj predstavlja djelovanje Duha Svetoga u životu vjernika. U početku je zemlja bila u tami i nije bilo svjetla. Isus je tada dao svoj život, život koji je bio u Njemu, kako bi moglo biti svjetlo za ljude.

I svi koji prebivaju na zemlji klanjat će mu se, oni kojih imena nisu zapisana u knjizi života Jaganjca zaklanoga od postanka svijeta. Otkrivenje 13,8.

Kad je Isus izabrao biti žrtva za čovječanstvo, dao je svoj život kako bi ljudi imali svjetlo. Kao što je slučaj u ova dva odlomka, kad god se uvede svjetlo, to svjetlo stvara dvije skupine štovatelja, predstavljene svjetlom i tamom, djecom dana ili djecom noći.

Ali vi, braćo, niste u tami da bi vas onaj dan zatekao kao tat. Jer vi ste svi sinovi svjetla i sinovi dana: nismo od noći niti od tame. 1. Solunjanima 5:4, 5.

Kada prepoznamo blizak vječni odnos koji Duh Sveti ima s djecom dana, možemo razumjeti zašto su simboli i Božje djece i Duha Svetoga tako usko povezani. U posljednjem odlomku Otkrivenja vidimo Isusa kao Alfu i Omegu, vidimo Oca kroz primjenu retka na redak, a Duh Sveti daje svoje

konačno simboličko predstavljanje samoga sebe, jer sveti su ljudi nekoć govorili kako ih je Duh Sveti pokretao. Njegova prva izjava o samome sebi u Postanku prikazuje ga kako lebdi nad vodama, odnosno kako se kreće nad čovječanstvom, a njegova posljednja referenca na samoga sebe glasi ovako.

I Duh i zaručnica govore: Dođi. I tko čuje, neka kaže: Dođi. I tko je žedan, neka dođe. I tko god hoće, neka uzme vodu života zabadava. Otkrivenje 22,17.

Od početka do svršetka Duh Sveti prepoznaje se u povezanosti s čovječanstvom, jer djeca dana predstavljaju spoj božanstva i čovječstva. Pavao, kao i Izaija, utvrđuje da su ljudi posude, a svijećnjaci u Svetišću imali su posude u koje se stavljao stijenj, i ulje je silazilo u posude kako bi osiguralo gorivo potrebno da se očituje svjetlo koje je pravednost Kristova. Mi smo posude Duha Svetoga, treće Osobe Božanstva, kako je prepoznata od početka do svršetka Božje Riječi, i jednako tako izričito prepoznata u spisima Duha proroštva.

U poruci drugoga anđela, koja se ispunila na početku adventizma i na njegovu svršetku, nalaze se dvije različite poruke: jedna za crkvu, a druga za svijet.